

[Birthe Rønn Hornbech]

ster i en landsdel, der kan spille det hele, eller også har man ikke noget orkester.

Til gengæld mener jeg, det er udtryk for en helt fejlagtig opfattelse i en lovtæst at diktere landsdelsorkestrenes repertoire. Nu ved jeg ikke, hvor meget kulturministeren kommer til klassiske koncerter, men min egen erfaring er, at det, jeg vil kalde moderne klassisk musik, spilles mere og mere. Meget af den moderne musik er jo udsat for mindre grupper eller enkeltinstrumenter og spilles f.eks. ofte i kammermusikforeninger. Vi skal ikke her i Folketinget til i detaljer være smagsdommere og afstikke repertoireplaner for orkestrene; det ville være en hel misforståelse. Den bestemmelse vil vi meget gerne have ud af lovforslagets tekst.

Også for fremtidens danske musikliv er det naturligvis nødvendigt, at der dels er adgang til den fornødne uddannelse og dels er det nødvendige antal orkestre for at animere ungdommen til at tage en musikuddannelse og i kortere eller længere tid udøve musikken her i landet, ligesom vi er enige med ministeren i, at dansk musik i udlandet bør opprioriteres.

Forudsætningen for en dygtig generation af udøvende musikere er naturligvis et bredt rekrutteringsgrundlag, og her spiller musikskolerne en uvurderlig rolle. Musikskolerne stimulerer musikinteressen og giver desuden mulighed for, at unge med evner overhovedet opdages.

Understøttelse af den udøvende kunst er for mig nødvendig for kontinuitetens skyld, selv om der overhovedet ikke var noget publikum. Men for at kvaliteten kan blive så god som overhovedet muligt, er det naturligvis utrolig vigtigt, at der også er et kyndigt og kritisk publikum. Her vil jeg gerne pege på de mange musikforeninger og oplysningsforbund, som landet rundt ved foredragsvirksomhed og musikopførelse stimulerer interessen for og viden om musik. Både i musikforeningerne og i oplysningsforbundene gøres der et utrolig værdifuldt folkekulturelt arbejde, i høj grad på frivillighedens grund.

Men så kommer vi til den alvorlige del af festen. Det er jo i høj grad en økonomisk sag, og ministerens pengepung synes meget stor. Jeg vil gerne spørge: Hvilke kunstarter skal det gå ud over, hvis musikken skal have næsten 300 mio. kr. i de kommende tre år? Det er vi bekymret for. Vi er meget betænkelige med

hensyn til, om ministeren kan få det regnestykke til at hænge sammen med de øvrige gode ting, som skal bevilges på en kulturministers budget. Vi vil derfor ikke komme med konkrete tilsagn om økonomien i dag og heller ikke det modsatte, men henvise til, at også dette må indgå i de verserende finanslovforhandlinger.

Der er bestemt ting i lovforslaget, vi vil kunne støtte, under forudsætning af at vi kan nå til økonomisk enighed, og der er andre ting, som vi vil børe nøjere i under udvalgsarbejdet. Bl.a. mener jeg, det har interesse at se på egenbetalingen inden for de forskellige områder og også foretage en sammenligning med hensyn til mulighederne for ungdomsskoler og oplysningsforbund.

Men alt i alt vil jeg med disse bemærkninger forsikre ministeren om, at Venstre til gavn for musiklivet og det samlede kulturliv vil se både positivt og omkostningsbevidst på lovforslaget.

Pernille Frahm (SF):

Endelig kom det! Endelig kom lovforslaget vedrørende et område, der sprudler, men som også har nogle meget skrigende og akutte behov.

Fru Birthe Rønn Hornbech siger, at vi ikke skal være smagsdommere. Der er efter min mening ikke tale om at være smagsdommere, men om at vurdere, at der er nogle områder, der klarer sig selv fint, og som ikke behøver vores indblanding, og så er der altså andre områder, som for at fortsætte, for at eksistere, for at videreudvikle sig har behov for støtte fra staten. Sådan er det.

Det foreliggende lovforslag er stærkt inspireret af Musikrådets forslag til en revision af musikloven, som SF jo fremsatte i sidste samling. Derfor kan vi kun være tilfredse med, at det nu foreligger fra ministerens egen hånd, for så er der jo en chance for, at vi får et flertal, så vi kan få det vedtaget.

Hvad angår finansieringen er det selvfølgelig lidt ærgerligt, at de oprindelige 3 år skal strækkes til 4 år, men o.k. Jeg er sikker på, at når vi har en kulturminister, der er gået til arbejdet med den idé, at vi skulle forøge de kulturelle budgetter med 50 pct. – over en årrække vel at mærke – så skal vi også nok få fundet pengene til at finansiere dette lovforslag.